

διετέλει εἰς στενάς σχέσεις μετὰ τοῦ δόκτορος Fröben. Ἡμέραν τινὰ ἐπῆλθεν ἀμφοτέροις ἡ ἰδέα τοῦ ἀνακαλύψαι τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου (Spiritus mundi), ὡς ἀπεκάλου τότε τὸν φώσφορον. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἔλαβον κρητίδα, διέλυσα αὐτὴν ἐντὸς νιτρικοῦ πνεύματος, ἐξήτμισα εἶτα τὴν διάλυσιν ταύτην μέχρις ἐντελοῦς. Ξηράσεως καὶ ἐξέθηκαν τὸ ἐξαγόμενον εἰς τὸν ἀέρα ὅπως ἀπορροφήσῃ ὕδωρ (ὕγρασιαν), διὰ τῆς διαλύσεως δ' ἀπέκτησαν τὸ ἐν τῷ σκότει λάμπον ὕδωρ. Τοῦτο ἀπεκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ὅπερ ἐπώλουν ἀντὶ πολλῶν χρημάτων εἰς τε τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὸν ὄχλον».

Ἐνταῦθα εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἔκαμε θαύματα, καθότι καὶ τὸ βρόχινον ὕδωρ, ὡς γνωστὸν, μετέχει τῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων.

Ὁ Baudouin θραύσας ἡμέραν τινὰ κέρας τι, εὐφῶ εἶχε διακάυσῃ κρητίδα διὰ νιτρικοῦ πνεύματος παρετήρησεν ὅτι τὸ ἐξαγόμενον, ὅπερ ἔμενεν ἐν αὐτῷ, ἔλαμπεν ἐν τῷ σκότει, τὴν ἰδιότητα ταύτην, μόνον ἐν ἡ περιπτώσει ἐξετίθετο πηγυμένως εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

« Παρρηθὺς ὁ Baudouin, ἐξακολουθεῖ ὁ Κοῦνκελ, ἔδραμεν εἰς Δρέσδην, ὅπως ἀνακοινώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἰς τὸν σύμβουλον de Friesen, εἰς πολλοὺς ὑπουργοὺς τῆς αὐλῆς καὶ τέλος εἰς ἐμὲ. Ἐξεπλάγην, τὸ ὁμολογῶ, ἐκ τοῦ μοναδικοῦ τούτου πειράματος, κατὰ τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην δὲν ἔσχον τὸ εὐτύχησεν νὰ ἐγγίσω διὰ τῶν χειρῶν μου τὴν οὐσίαν ταύτην. Ὅπως τῷ τοιαύτης τινοῦ εὐνοίας, ἐδέησε νὰ ἐπισκεφθῶ κατ' οἶκον τὸν Baudouin, ὅστις ὑπεδέχθη λίαν εὐγενῶς καὶ μοι ἔδωκε . . . μίαν μουσικὴν συναυλίαν πρὸς διασκέδασίν μου. Μολονότι σκευεζήτησα μετ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὑπῆρξεν ἀδύνατον ν' ἀποσπάσω ἐκ τῶν χειλέων του λέξιν τινα τείνουσαν πρὸς τὸν σκοπὸν μου. Ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς ἠρώτησα τὸν Baudouin εἰς ὁ φώσφορος αὐτοῦ (καθότι οὕτω πως ἀπεκάλεσε τὸ ἐξαγόμενον